

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 42 2018, nummers 1085 – 1107 dinsdag 6 november 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	10
Volksverzekeringen.....	12
Bestuursrecht overig	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Subsidie	13
Wegenverkeerswet	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Regulier.....	15
Asiel.....	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1085

MK ABRS, 31-10-2018, 201605319/1/A3

burgemeester van Bodegraven-Reeuwijk.

Awb

PROCESBELANG. Een bestuursorgaan dat opkomt tegen een vernietiging van een besluit heeft procesbelang.

Besluit van 23 juli 2015 waarbij de burgemeester aan [belanghebbende] vergunning heeft verleend om het restaurant te exploiteren voor de periode van één jaar, tot en met 23 juli 2016, en voor de exploitatie van een terras op [locatie 2], tot uiterlijk 1 oktober 2015. (...)

Bij uitspraak van 7 juni 2016 heeft de rechtbank het door [wederpartij] tegen het besluit van 26 oktober 2015 ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en het door [wederpartij] tegen het besluit van 12 mei 2015 ingediende bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. (...)

Tegen deze uitspraak heeft de burgemeester hoger beroep ingesteld. (...)

De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. De exploitatievergunning van 23 juli 2015 is uitgewerkt. De burgemeester heeft op 23 juni 2016 aan [belanghebbende] een exploitatievergunning voor onbepaalde tijd ten behoeve van het [restaurant] verleend waaraan nagenoeg dezelfde voorwaarden en voorschriften zijn verbonden als aan de vergunning van 23 juli 2015. [wederpartij] heeft tegen de exploitatievergunning van 23 juni 2016 rechtsmiddelen ingesteld. In die procedure heeft de Afdeling heden uitspraak gedaan ([ECLI:NL:RVS:2018:3501](#); red.: het besluit van 23 juni 2016 is hierbij vernietigd). Dit brengt echter niet mee dat de burgemeester geen belang meer heeft bij een uitspraak op het door hem ingestelde hoger beroep, aangezien een bestuursorgaan dat opkomt tegen een vernietiging van een besluit procesbelang heeft. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3502](#)

JnB2018, 1086

Voorzieningenrechter CRvB, 28-09-2018 (publ. 31-10-2018), 18/4926 WW-VV

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv).

Awb 8:106 lid 1 aanhef en onder a, 8:108 lid 1

Werkloosheidswet (hierna: WW)

VOORLOPIGE VOORZIENING. Op grond van artikel 8:106, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb in verbinding met artikel 9 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak wordt de werking van een uitspraak van de rechtbank over een besluit, genomen op grond van de WW, opgeschort totdat de termijn voor het instellen van hoger beroep is verstreken of, indien hoger beroep is ingesteld, op het hoger beroep is beslist. Dit betekent dat het Uwv i.c. niet bevoegd is om, hangende het hoger beroep, een beslissing te nemen ter uitvoering van de in de aangevallen uitspraak gegeven opdracht. Het Uwv is weliswaar op grond van de artikelen 6:24 en 6:19 van de Awb bevoegd om in (hoger) beroep een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het

bestreden besluit te nemen, maar die algemene bevoegdheid kan geen afbreuk doen aan de opschortende werking van het hoger beroep zoals bepaald in artikel 8:106 van de Awb.

Besluit waarbij het Uvw verzoekster met ingang van 2 februari 2016 in aanmerking heeft gebracht voor een uitkering op grond van de WW, gebaseerd op een gemiddeld aantal arbeidsuren van 29 uur per week en het aantal vrijgestelde uren heeft vastgesteld op 121,80 uur per maand, hetgeen overeenkomt met 28 uur per week. (...)

Op grond van artikel 8:108, eerste lid, in verbinding met artikel 8:81 van de Awb kan, indien tegen een uitspraak van de rechtbank hoger beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. Gelet op de door het Uvw aan verzoekster gestelde termijn voor het indienen van nadere stukken ter voorbereiding op een nieuwe beslissing op bezwaar, is sprake van een voldoende spoedeisend belang.

Op grond van artikel 8:106, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb in verbinding met artikel 9 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak wordt – voor zover hier van belang – de werking van een uitspraak van de rechtbank over een besluit, genomen op grond van de WW, opgeschort totdat de termijn voor het instellen van hoger beroep is verstreken of, indien hoger beroep is ingesteld, op het hoger beroep is beslist. Dit betekent dat het Uvw niet bevoegd is om, hangende het hoger beroep, een beslissing te nemen ter uitvoering van de in de aangevallen uitspraak gegeven opdracht.

Het Uvw is weliswaar op grond van de artikelen 6:24 en 6:19 van de Awb bevoegd om in (hoger) beroep een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit te nemen, maar die algemene bevoegdheid kan geen afbreuk doen aan de opschortende werking van het hoger beroep zoals bepaald in artikel 8:106 van de Awb. Ook de stelling van het Uvw dat het opportuun is om nu onderzoek in te stellen en een nieuw besluit te nemen, kan, wat daar verder ook van zij, niet afdoen aan de duidelijke en dwingende tekst van artikel 8:106, eerste lid, van de Awb. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2018:2982](#)

JnB2018, 1087

CRvB, 19-10-2018 (publ. 30-10-2018), 17/2066 WWB-V

Awb 8:41 lid 1, 8:55 lid 7, 8:108, 8:119

GRIFFIERECHT. Geen vrijstelling griffierecht. I.c. staat vast dat verzoekers bijstand ontvangen naar de norm voor gehuwden. Verzoekers ontvingen samen op het moment dat zij griffierecht verschuldigd waren, per maand € 1.333,78 aan uitkering. Daarbij is niet van belang of verzoekers samen een verzoek om herziening indienen dan wel of zij individueel een dergelijk verzoek doen. In beide gevallen doet zich de situatie voor dat beide verzoekers gezamenlijk in aanmerking zijn gebracht voor bijstand naar de norm voor gehuwden. De uitspraak van 13 februari 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:282](#)) leidt er niet toe dat in hun situatie voor elk van verzoekers moet worden uitgegaan van een inkomen gebaseerd op de helft van de gehuwdennorm dan wel van het door verzoekers genoemde criterium van de beslagvrije voet.

Uitspraak op verzet. (...)

In verzet hebben verzoekers - samengevat weergegeven - te kennen gegeven dat het door de Raad gehanteerde criterium bij de beoordeling van de vraag of een betrokkene in aanmerking komt voor vrijstelling van het griffierecht in verband met betalingsonmacht geen correcte toepassing is van de uitspraak van de Raad van 13 februari 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:282](#). (...)

De Raad heeft in zijn uitspraak van 13 februari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:282, geoordeeld dat bij onvoldoende financiële draagkracht heffing van het griffierecht de toegang tot de rechter kan belemmeren. Mede gelet op het belang dat in een rechtsstaat toekomt aan de toegang tot een onafhankelijke rechterlijke instantie, welk belang mede ten grondslag ligt aan artikel 6 van het EVRM kan in deze situatie niet worden aanvaard dat een (hoger) beroep wegens het niet betalen van griffierecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. In een dergelijke situatie kan vrijstelling van het griffierecht worden verleend. De Raad heeft voor die gevallen beslist welke criteria in bestuursrechtelijke zaken gehanteerd worden bij een beroep op betalingsonmacht. Om voor vrijstelling van het griffierecht in aanmerking te komen moet een rechtzoekende aannemelijk maken dat zijn maandelijkse netto-inkomen minder bedraagt dan 90% van de voor een alleenstaande geldende (maximale) bijstandsnorm en dat hij ook niet beschikt over vermogen waaruit het griffierecht kan worden betaald. Hierbij is de gezinssamenstelling van de rechtzoekende niet van belang.

Vaststaat dat verzoekers bijstand ontvangen naar de norm voor gehuwden. Verzoekers ontvingen samen op het moment dat zij griffierecht verschuldigd waren, per maand € 1.333,78 aan uitkering. Daarbij is niet van belang of verzoekers samen een verzoek om herziening indienen dan wel of zij individueel een dergelijk verzoek doen. In beide gevallen doet zich de situatie voor dat beide verzoekers gezamenlijk in aanmerking zijn gebracht voor bijstand naar de norm voor gehuwden. Anders dan verzoekers menen leidt de aangehaalde uitspraak van 13 februari 2015 er niet toe dat in hun situatie voor elk van verzoekers moet worden uitgegaan van een inkomen gebaseerd op de helft van de gehuwdenorm dan wel van het door verzoekers genoemde criterium van de beslagvrije voet.

Met de genoemde uitspraak van 13 februari 2015 heeft de Raad zich expliciet uitgesproken over het in acht te nemen criterium bij de beoordeling van de vraag wanneer een situatie van betalingsonmacht een belemmering vormt van het verdragsrechtelijk gewaarborgde recht op toegang tot de rechter. Er bestaat geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen dan de Raad bij uitspraak van 13 februari 2015 heeft gedaan. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2018:3230](#)

Zie ook de gelijklopende uitspraken van de CRvB van dezelfde datum inzake nummers [ECLI:NL:CRVB:2018:3231](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:3233](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:3234](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:3235](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:3236](#).

JnB2018, 1088

ABRS, 31-10-2018, 201708688/1/A3

stichting Jeugdbescherming Rotterdam Rijnmond.

Awb 8:75 lid 1

PROCESKOSTEN. MISBRUIK VAN PROCESRECHT. Ingevolge artikel 8:75, eerste lid, derde volzin, van de Awb kan een natuurlijke persoon slechts in de proceskosten worden veroordeeld in geval van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. Het aanwenden van rechtsmiddelen tegen een besluit waarin een bestuursorgaan zich op het standpunt stelt dat betrokkene misbruik maakt van recht, is in beginsel niet kennelijk onredelijk (verwijzing naar uitspraak van de ABRS van 26 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1102](#)). Dat is mogelijk anders indien de bestuursrechter op grond van dezelfde of vergelijkbare feiten en omstandigheden reeds eerder heeft aangenomen dat betrokkene misbruik van recht heeft gemaakt. Nu de ABRS in de uitspraak van 6 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3310](#), op grond van vergelijkbare feiten en omstandigheden heeft aangenomen dat [appellant] misbruik van recht maakt, behelst het instellen van hoger beroep door [appellant] tegen het oordeel van de rechtbank dat hij misbruik van recht maakt kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. [ECLI:NL:RVS:2018:3558](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 1089

Rechtbank Rotterdam, 23-10-2018 (publ. 01-11-2018), ROT 18/3013

Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder.

Awb 1:3, 8:2, 8:88

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp)

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG)

VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. De gestelde schadeoorzaak is in dit geval een feitelijke verstrekking van gegevens. De verwerking en verstrekking van persoonsgegevens werd destijds genormeerd door de Wbp en thans door de AVG. Daaruit volgt echter niet dat die feitelijke verstrekking of de vaststelling van een inbreuk een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb oplevert (vergelijk de uitspraak van de ABRS van 22 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2751](#)). Zuiver feitelijk handelen, zonder dat dit is gevolgd door een onrechtmatig besluit, is niet opgesomd in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Awb. Verzoeker is evenmin ambtenaar of een daarmee gelijk te stellen persoon als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder d, gelezen in verbinding met artikel 8:2 van de Awb. Hieruit volgt dat de bestuursrechter niet bevoegd is kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding.

[ECLI:NL:RBROT:2018:8744](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1090

ABRS, 31-10-2018, 201800353/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Bouwverordening van de gemeente Den Haag 2.5.16, 2.5.17

HANDHAVING. De artikelen 2.5.16 en 2.5.17 van de Bouwverordening van de gemeente Den Haag scheppen geen zelfstandige bevoegdheid voor handhavend optreden, reeds omdat deze geen verbodsbepaling betreffen.

[...] [appellant] betoogt dat het feit dat het nieuwe bedrijfsgebouw op een afstand van 8 tot 10 cm van zijn bedrijfspand is gerealiseerd, in strijd is met de artikelen 2.5.16 en 2.5.17 van de Bouwverordening van de gemeente Den Haag.

[...] Artikel 2.5.16 van de Bouwverordening luidt: "1. Achter een gebouw, waarvan geen deel tot woning, anders dan als dienstwoning is bestemd, moet een bij het gebouw behorend erf aanwezig zijn ter diepte van ten minste 2 meter achter het verst achterwaarts gelegen deel van het gebouw en over de volle breedte daarvan. [...] 3. Het bevoegd gezag kan de omgevingsvergunning verlenen in afwijking van het bepaalde in het eerste en het tweede lid; a. indien ligging en bestemming van het gebouw hiervoor geen beletsel vormen; b. indien, voor zover nodig, afwijking is toegestaan van het verbod tot overschrijding van de achtergevelrooilijn."

Artikel 2.5.17 luidt: "1. De zijdelingse begrenzing van een bouwwerk moet ten opzichte van de zijdelingse grens van het erf zodanig zijn gelegen dat tussen dat bouwwerk en de op het aangrenzende erf aanwezige bebouwing geen tussenruimten ontstaan die a. vanaf de hoogte van het erf tot 2,2 meter daarboven minder dan 1 meter breed zijn; b. niet toegankelijk zijn. [...] 4. Het bevoegd gezag kan de omgevingsvergunning verlenen in afwijking van het bepaalde in het eerste en het tweede lid, indien voldoende mogelijkheid aanwezig is voor reiniging en onderhoud van de vrij te laten ruimte."

[...] artikel 2.5.17 van de Bouwverordening [schept] geen zelfstandige bevoegdheid voor handhavend optreden, reeds omdat dit geen verbodsbepaling betreft. De omstandigheid dat het bedrijfsgebouw niet in overeenstemming met artikel 2.5.17 zou zijn gebouwd, wat daar verder van zij, betreft derhalve geen overtreding, zodat geen bevoegdheid voor het college bestond ter zake bestuursrechtelijke handhavingsmaatregelen te treffen.

Ditzelfde heeft naar het oordeel van de Afdeling te gelden voor het bepaalde in artikel 2.5.16. De rechtbank heeft terecht overwogen dat mogelijke strijd met het in de omgevingsvergunning opgenomen voorschrift dat het bouwen overeenkomstig de bepalingen van de Bouwverordening dient plaats te vinden, aan de orde had moeten worden gesteld in een procedure tegen de omgevingsvergunning.

Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de rechtbank niet van handhavend optreden had mogen afzien. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3564](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1091

ABRS, 31-10-2018, 201702237/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Burgerlijk Wetboek (BW) 5:50

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onderdeel 2°

WABO. Omgevingsvergunning voor loggia aan achterzijde van woning op vierde bouwlaag. Het "schuin uitzicht" zoals hier aan de orde, levert geen evident privaatrechtelijke belemmering op. Uit de bewoordingen van artikel 5:50 van het BW kan worden afgeleid dat er een verschil bestaat tussen rechtstreeks uitzicht, rechthoekig gemeten vanaf de opening, en "schuin uitzicht". Uit de bewoordingen van artikel 5:50 van het BW kan niet zonder meer worden afgeleid dat onder het daarin verwoorde verbod ook het "schuin uitzicht" dient te worden begrepen. Verwijzing naar ABRS 11-12-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2364](#), en 21-05-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1814](#), waarin in vergelijkbare zin is overwogen. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat een evident privaatrechtelijke belemmering aan de verlening van de omgevingsvergunning in de weg staat.

[ECLI:NL:RVS:2018:3539](#)

JnB2018, 1092

MK ABRS, 31-10-2018, 201801046/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wageningen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.8 lid 1

WABO. Aanvraag omgevingsvergunning. Een verzoek van een vastgoedeigenaar met enkel een globale schets van het initiatief, en zonder nadere concrete uitwerking daarvan, om besluitvorming tot afwijking van de gebruiksbepalingen van een bestemmingsplan voor een bedrijfslocatie, kan niet worden aangemerkt als een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan. Verwijzing naar ABRS 25-07-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2486](#), 07-03-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:754](#), 31-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:189](#), 24-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:214](#), 20-12-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3460](#), 15-11-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3084](#), 04-10-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2673](#), en 23-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2246](#).

In dit geval is er geen aanleiding om anders te oordelen. De enkele mededeling in de brief van [appellante] dat planologische medewerking wordt verzocht, is onvoldoende voor het oordeel dat een aanvraag is gedaan om verlening van omgevingsvergunning (vergelijk onder meer [ECLI:NL:RVS:2017:3084](#)). Zelfs als

in deze brief zou zijn gesproken over een omgevingsvergunning, zou dat nog onvoldoende zijn geweest voor dat oordeel (vergelijk onder meer [ECLI:NL:RVS:2018:2486](#)). Het gaat erom of in de brief eenduidig en ondubbelzinnig kenbaar is gemaakt dat is beoogd een aanvraag om een omgevingsvergunning te doen. Indien de omschrijving van het initiatief - zoals ook hier - summier en globaal is, is daarvan in ieder geval geen sprake (vergelijk onder meer [ECLI:NL:RVS:2018:754](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:3541](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 31-10-2018, 201709084/1/A3 en 201709382/1/A3 ([ECLI:NL:RVS:2018:3553](#));
- MK ABRS, 31-10-2018, 201706172/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3540](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 26-10-2018, SHE 18/481 T ([ECLI:NL:RBOBR:2018:5237](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 27-09-2018 (publ. 29-10-2018), BRE 18/2089 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2018:5684](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 28-09-2018 (publ. 26-10-2018), SGR 17/6877 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:11634](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 07-03-2017 (publ. 30-10-2018), SHE 16/2553 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:1111](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-10-2018 (publ. 30-10-2018), SHE 17/3001 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:5155](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 1093

MK CRvB, 31-10-2018, 16/5718 WAJONG, 17/1105 WAJONG, 17/1107 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 35 lid 1, 35 lid 2

Wet Wajong 2:22 lid 1

Regeling erkenningscriteria voor jobcoachorganisaties 2005 (Regeling 2005)

Beleidskader intrekken erkenning als Jobcoachorganisatie (Beleidskader)

JOBCOACHORGANISATIE. Intrekking erkenning jobcoachorganisatie.

Geconcludeerd moet worden dat bij [BV 1] sprake is geweest van structurele, repeterende en gedurende meerdere jaren onjuist ingevulde declaraties. In het

licht van wat is bepaald in hoofdstuk 4 van de bijlage van het Beleidskader mocht het Uvw hieruit de conclusie trekken dat sprake is van een zodanig ernstige tekortkoming van [BV 1] dat de erkenning van [BV 1] als jobcoachorganisatie kon worden ingetrokken zonder [BV 1] in de gelegenheid te stellen om binnen zes maanden (weer) te voldoen aan de erkenningseisen. Voor zover [BV 1] met haar standpunt dat zij in vergelijking met andere jobcoachorganisaties, zoals [naam organisatie 1] en [naam organisatie 2], door het Uvw het hardst is aangepakt een beroep heeft gedaan op het gelijkheidsbeginsel, wordt overwogen dat dit beroep niet kan slagen nu [BV 1] niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar situatie gelijk is aan die van de andere jobcoachorganisaties.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3398](https://ecli.nl/crvb/2018/3398)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1094

MK CRvB, 23-10-2018, 17/1363 PW

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

PW 9 lid 1, 18 lid 4 aanhef en onder h, 18 lid 9

Afstemmingsverordening gemeente Amstelveen (Afstemmingsverordening) 10 lid 1 aanhef en onder a

PARTICIPATIEWET. ARBEIDSVERPLICHTINGEN. MAATREGEL. VERLAGING BIJSTAND. Appellante is niet geslaagd in de op haar rustende bewijslast. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat het schoonmaken van toiletten voor haar een beletsel was om te solliciteren op de functie van schoonmaakmedewerker kantoren.

Raad: De bewijslast van feiten en omstandigheden die het oordeel kunnen dragen dat betrokkene geen enkel verwijt treft, rust op de betrokkene. Dit vloeit voort uit het uitzonderingskarakter van artikel 18, negende lid, van de PW (vergelijk de uitspraak van 12 september 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3672](https://ecli.nl/crvb/2017/3672)).

Uit het verslag van het gesprek van 25 juni 2015 volgt dat appellante heeft geweigerd om op de functie van schoonmaakmedewerker van een kantoorpand te solliciteren. Na uitleg van de gevolgen van de weigering voor de bijstand van appellante heeft zij volhard in haar weigering en uitgebreid gemotiveerd waarom zij niet wilde solliciteren op deze functie. Zo heeft appellante verklaard dat opgeleide vrouwen in Irak geen schoonmaakwerk doen, omdat dit niet in de cultuur past en ook dat haar broer deze baan niet zal accepteren voor haar. Daarnaast heeft zij verklaard al over te geven als zij haar eigen toilet schoon moet maken. De door appellante overgelegde verklaring van haar zus van 4 maart 2017, die bij het gesprek van 25 juni 2015 aanwezig was, bevestigt dat appellante de hiervoor genoemde argumenten tijdens het gesprek heeft aangevoerd als reden van haar weigering om te solliciteren. Zowel uit het gespreksverslag als uit de verklaring van de zus van appellante blijkt dat tijdens het

gesprek van 25 juni 2015 uitgebreid is gesproken over de redenen van de weigering van appellante om op deze functie te solliciteren. Anders dan appellante heeft betoogd, was er daarom geen aanleiding voor het college om hierover nadere vragen te stellen. Appellante is niet geslaagd in de op haar rustende, (...) bewijslast. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat het schoonmaken van toiletten voor haar een beletsel was om te solliciteren op de functie van schoonmaakmedewerker kantoren. Uit de beschrijving van deze functie volgt dat naast sanitair ook werkplekken, vergaderzalen en pantry's worden schoongemaakt. De gemachtigde van het college heeft ter zitting van de Raad verklaard dat deze functie mogelijk ook kan worden vervuld zonder dat toiletten worden schoongemaakt. Appellante heeft dit niet weersproken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3259](#)

JnB2018, 1095

CRvB, 23-10-2018, 17/4321 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW

PARTICIPATIEWET. WEIGERING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR INRICHTINGSKOSTEN. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zich bijzondere omstandigheden voordoen. De omstandigheid dat de relatie van appellante is beëindigd en zij in verband met de lopende echtscheidingsprocedure is verhuisd, maakt niet dat appellante zich voldoende onderscheid van andere mensen die als gevolg van een echtscheiding of verbreking van de samenwoning moeten verhuizen naar een andere woning. Appellante heeft weliswaar gesteld dat zij slachtoffer is geworden van mishandeling door haar ex-echtgenoot en dat zij in een afhankelijke positie verkeerde ten opzichte van haar ex-echtgenoot en hij de inkomsten beheerde, maar dit heeft zij niet nader onderbouwd met stukken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3255](#)

JnB2018, 1096

MK CRvB, 23-10-2018, 16/7424 PW, 17/1082 PW

college van burgemeester en wethouders van Lelystad.

PW 3 lid 3, 3 lid 4 aanhef en onder b

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. ZELFSTANDIGE WONING. De camper en de skihut bij de woning van appellante zijn geen zelfstandige woningen, zodat appellanten gedurende de periode in geding beiden hun hoofdverblijf in de woning van appellante op het uitkeringsadres hadden. Het college hoeft in het kader van de intrekking van een bijstandsuitkering niet ambtshalve te beoordelen of appellante aanspraak kon maken op bijstand naar de norm voor gehuwden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3262](#)

JnB2018, 1097

MK CRvB, 23-10-2018, 18/1069 WWB

college van burgemeester en wethouders van Ede.

PW

PARTICIPATIEWET. WOONKOSTENTOESLAG. Met verwijzing naar zijn uitspraak van 15 april 2003, [ECLI:NL:CRVB:2003:AU7660](#), stelt de Raad voorop dat het in dit geding niet gaat over de vraag of het college heeft mogen afzien van verhaal van de verleende woonkostentoeslag op de ex-echtgenoot van appellante, doch enkel om de vraag of het college het desbetreffende bedrag van appellante heeft mogen terugvorderen. De civiele rechter is bevoegd om de eerste vraag te beantwoorden. Noch in de tekst van de opeenvolgende wetten met betrekking tot de bijstand noch in de wetsgeschiedenis daarvan is een aanwijzing te vinden voor de opvatting dat bij samenloop van terugvordering van de verleende bijstand van de bijstandsgerechtigde en verhaal op de onderhoudsplichtige gewezen echtgenoot, verhaal voorrang heeft. De mogelijkheid, dan wel de plicht, voor het bijstandverlenend orgaan om verhaal te zoeken op de ex-echtgenoot van een belanghebbende behoeft dan ook geen grond te vormen om af te zien van terugvordering. Het college was daarom niet gehouden om die mogelijkheid te onderzoeken alvorens over te gaan tot terugvordering van de kosten van verleende bijstand van appellante.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3341](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 1098

MK CRvB, 24-10-2018, 16/7786 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 11 lid 2 onder e
AKW

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. De eis van ingezetenschap in de zin van de AKW moet worden geacht te strekken tot afbakening van het Nederlandse stelsel ten opzichte van stelsels van andere staten. Een dergelijke afbakening vindt evenwel reeds plaats bij artikel 11, tweede lid, onder e, van Vo 883/2004. Op grond van die bepaling is op appellant Nederlands recht van toepassing omdat hij woonplaats in Nederland heeft in de zin van Vo 883/2004. Verder moet worden geconstateerd dat vrijwillige verzekering krachtens de AKW niet mogelijk is. Onder die omstandigheden heeft de SvB aan appellant over het vierde kwartaal van 2016 geen kinderbijslag mogen weigeren omdat hij volgens de SvB nog geen duurzame banden van persoonlijke aard met Nederland had. Voldoende is dat appellant op 1 oktober 2016 zijn normale woonplaats in Nederland had, terwijl zich in Nederland ook het gewone centrum van zijn belangen bevond.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3319](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 1099

MK ABRS, 31-10-2018, 201703743/1/A2 en 201706235/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Zorgverzekeringswet 69 lid 1, lid 2

Wet op de zorgtoeslag (Wtz) 1 lid 1 aanhef en onder f, 2, 3

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Systematiek berekening zorgtoeslag.

Toepassing van de in artikel 3, eerste lid, van de Wzt opgenomen

woonlandfactor. [Appellante] heeft de Nederlandse nationaliteit, een

(Nederlands) AOW-pensioen en woont in België. Belastingdienst/Toeslagen is

in beginsel gebonden aan de in een algemeen verbindend voorschrift

neergelegde woonlandfactor en toepassing van deze factor is niet kennelijk

onredelijk. Verwijzing naar ABRS 03-02-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL1827](#). De

door [appellante] aangevoerde omstandigheden dat bij de vaststelling van een

voorschot zorgtoeslag rekening dient te worden gehouden met alle voor zorg

ingehouden en door haar betaalde kosten, dus ook die van de in België

afgesloten hospitalisatieverzekering en de betaalde eigen bijdrage aan het

Belgisch ziekenfonds, geven geen aanleiding hierover anders te oordelen. Deze

kosten zijn immers niet van invloed op de zorgtoeslag.

Geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2018:3524](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 1100

MK ABRS, 31-10-2018, 201706549/1/A2

algemeen bestuur van de Nederlandse organisatie voor wetenschappelijk onderzoek (thans: de raad van bestuur van de Nederlandse organisatie voor wetenschappelijk onderzoek, hierna: het bestuur).

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) 26

Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen

(Vrouwenverdrag) 2

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

(EVRM) 8

SUBSIDIE. Afwijzing Vidi-subsidie 2015 voor onderzoeksvorstel. Het bestuur hanteert een specifiek genderdiversiteitsbeleid om de vertegenwoordiging en doorstroom van vrouwen in de wetenschap, die sterk achterloopt bij die van

mannen, te stimuleren. Gelet op het feit dat voor zwangere subsidieaanvragers een extensieregeling en deze mogelijkheid van maatwerk bestaan, kan niet worden geoordeeld dat het genderdiversiteitsbeleid in algemene zin in strijd is met het verbod op discriminatie.

Gelet op de gevolgen die dit besluit kan hebben voor [appellante] als zwangere in vergelijking met wetenschappers die niet zwanger zijn en eveneens een aanvraag als hier aan de orde hebben ingediend, zijn de grondrechten als bedoeld in onder meer artikel 1 van het Protocol nr. 12 bij het EVRM en artikel 26 van het IVBPR in het geding. Weliswaar heeft het bestuur bij de voornoemde afweging een beoordelingsmarge, maar de toepasselijkheid van grondrechten brengt met zich dat hoge eisen moeten worden gesteld aan de zorgvuldigheid waarmee het besluit door het bestuur moet worden voorbereid en genomen, alsook aan de motivering van dat besluit. In dit geval heeft het bestuur in de besluitvorming onvoldoende rekening gehouden met de zwangerschap van [appellante]. Daarmee is de besluitvorming onzorgvuldig geweest.

[ECLI:NL:RVS:2018:3557](https://ecli.nl/RVS:2018:3557)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("NWO handelde onzorgvuldig bij subsidieaanvraag zwangere wetenschapper") uitgebracht.

JnB2018, 1101

MK CRVB, 25-10-2018 (publ. 30-10-2018), 18/1553 WW

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen namens de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 4:25 lid 2

SUBSIDIE. Uit artikel 4:25, tweede lid, van de Awb volgt dat een subsidie wordt geweigerd voor zover door verstrekking van de subsidie het subsidieplafond zou worden overschreden. Deze bepaling biedt niet de mogelijkheid om subsidieaanvragen definitief af te wijzen op grond van een schatting wanneer dat subsidieplafond zal worden overschreden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3329](https://ecli.nl/CRVB:2018:3329)

Zie ook de vergelijkbare uitspraak van de CRvB van 18 oktober 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3340](https://ecli.nl/CRVB:2018:3340)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 1102

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 01-11-2018, UTR 18/3652

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (WvW) 20b

WEGENVERKEERSWET. Verweerder was, in afwachting van het nader onderzoek naar de vraag of er in verband met de verkeersveiligheid reden is om het besluit tot aanwijzing van de Stint als (bijzondere) bromfiets als bedoeld in artikel 20b van de Wegenverkeerswet in te trekken, in beginsel bevoegd dit besluit te schorsen.

Verweerder heeft op basis van de eerste bevindingen van het onderzoek tot schorsing van het aanwijzingsbesluit mogen overgaan. Verweerder heeft met de ter zitting gegeven toelichting voldoende gemotiveerd dat het belang van verzoekster als gebruiker van de Stint moet wijken voor het belang van de verkeersveiligheid. De voorzieningenrechter acht verweerders standpunt hieromtrent niet onredelijk. Daarbij acht de voorzieningenrechter van belang dat op dit moment nog onvoldoende duidelijkheid bestaat over de veiligheid van de Stint en dat nader onderzoek is vereist. De voorzieningenrechter hecht er aan op te merken dat verweerder voortvarend te werk zal moeten gaan zodat betrokkenen niet onnodig lang in onzekerheid verkeren.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5318](https://ecli.nl/RBMNE:2018:5318)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1103

MK ABRS, 01-11-2018, 201709921/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.91b

Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie 1

Gedragscode internationale student hoger onderwijs 5.5

REGULIER. Studie. Het is aan de onderwijsinstelling om te beoordelen of bijzondere omstandigheden aanwezig waren die aanleiding hadden moeten geven om af te wijken van de studievoortgangsnorm.

De staatssecretaris heeft de aan de vreemdeling met ingang van 21 januari 2016, met een geldigheidsduur tot 1 mei 2020, verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'studie' met terugwerkende kracht tot 1 december 2016 ingetrokken, omdat referent [Hogeschool van Arnhem en Nijmegen] op 1 december 2016 heeft gemeld dat er bij de vreemdeling onvoldoende studievoortgang is als bedoeld in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs, zoals die luidde ten tijde van belang, (hierna: de Gedragscode) en daardoor niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend. Niet in geschil is dat de vreemdeling onvoldoende studievoortgang heeft geboekt.

In geschil is of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de omstandigheid dat de

vreemdeling pas in februari 2016 met haar studie is begonnen door de staatssecretaris bij zijn beoordeling had moeten worden betrokken. [...]

De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het aan referent is om te beoordelen of bijzondere omstandigheden aanwezig waren die aanleiding hadden moeten geven om af te wijken van de studievoortgangsnorm zoals die is neergelegd in artikel 1 van de Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie en artikel 5.5 van de Gedragscode. Het oordeel van referent daarover vormt dan ook een feitelijk gegeven in de besluitvorming van de staatssecretaris over de verblijfsaanspraken van de vreemdeling. Dat de staatssecretaris op grond van artikel 3.91b, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 kan besluiten de verblijfsvergunning van de desbetreffende student niet in te trekken, doet hieraan niet af (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1425](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:3580](#)

JnB2018, 1104

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 11-09-2018 (publ. 02-11-2018),
AWB 18/1037 (beroep), AWB 18/1038 (voorlopige voorziening)**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 8.7, 8.13

Richtlijn 2004/38/EG 2 lid 1 lid 2 c, 7 lid 2, 13 lid 2 a

REGULIER. Verzoek om afgifte verblijfsdocument EU/EER. Verweerder moet alsnog onderzoeken of eiseres op enig moment (vanaf binnenkomst in 2011) rechtmatig verblijf had en of zij thans rechtmatig (voortgezet) verblijf heeft.

Op 8 maart 2017 heeft eiseres onderhavige aanvraag ingediend waarbij is verzocht om afgifte van een verblijfsdocument EU/EER. [...] Eiseres voert aan dat zij vanaf 17 september 2011 deel uitmaakte van het gezin van haar moeder en (stief)vader. Omdat zij een familielid was in de zin van artikel 2, eerste en tweede lid, onder c van de Verblijfsrichtlijn, kwam haar vanaf dat moment een declaratoir verblijfsrecht toe op grond van artikel 7, tweede lid van de Verblijfsrichtlijn. Vanaf het moment dat de huwelijksrelatie van referente eindigde, behield eiseres ingevolge artikel 13, tweede lid, onder a, van de Verblijfsrichtlijn haar verblijfsrecht. In die bepaling wordt gesproken van "de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten". Aan eiseres komt hetzelfde verblijfsrecht toe als haar moeder destijds genoot. De echtscheidingsprocedure is aangevangen toen de echtgenoot zich nog in Nederland bevond, het huwelijk heeft tenminste drie jaar geduurd, waarvan één jaar in Nederland. Daarom komt aan eiseres onverkort het verblijfsrecht toe als neergelegd in artikel 13, tweede lid, onder a, van de Verblijfsrichtlijn en behoudt zij dit verblijfsrecht omdat zij onderwijs volgt. [...]

De rechtbank stelt vast dat, anders dan in de door verweerder aangehaalde jurisprudentie van de Afdeling [[ECLI:NL:RVS:2011:BP5947](#)], eiseres in deze zaak verweerder niet heeft verzocht om een eerdere ingangsdatum van rechtmatig verblijf vast te stellen. Eiseres stelt op dit moment een aanspraak te hebben op voortgezet verblijf en verzoekt om een verblijfsdocument om dat recht op *dit* moment te bevestigen. In een dergelijk geval zal verweerder moeten onderzoeken of op enig moment sprake is

geweest van verblijfsrechten op basis van het EU-recht op grond waarop de huidige aanspraak gebaseerd kan zijn. Zie in dit verband het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 juli 2011 inzake Maria Dias (C-325/09, [ECLI:EU:C:2011:498](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2011/498)). De rechtbank stelt vast dat verweerder dit heeft nagelaten.

Voor zover verweerder stelt dat er nooit rechtmatig verblijf is geweest omdat eiseres niet op een faciliterend visum is ingereisd en de eerdere aanvragen zijn afgewezen, is de rechtbank van voordeel dat dit niet af doet aan de mogelijkheid dat op een ander moment wel rechtmatig verblijf van eiseres is geweest op grond waarvan sprake van voortgezet verblijf ontstaan zou kunnen zijn dan wel zou zijn vervallen. Deze beroepsgrond slaagt. Dat betekent dat verweerder alsnog zal moeten onderzoeken of eiseres op enig moment (vanaf binnenkomst in 2011) rechtmatig verblijf had en of zij thans rechtmatig (voortgezet) verblijf heeft. Verweerder dient eiseressen in de gelegenheid te stellen alle stukken die van belang zijn voor de beoordeling van de vraag of op enig moment sprake is geweest van rechtmatig verblijf, te overleggen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13077](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBDHA:2018:13077)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1105

MK ABRS, 02-11-2018, 201803608/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1

ASIEL. De Afdeling is nu en anders dan voorheen van oordeel dat een vreemdeling moet kunnen procederen over de weigering om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen als hem al een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend.

Op 20 juli 2015 (Stb. 2015, 293) is de wet van 8 juli 2015 (Stb. 2015, 292) tot wijziging van de Vw 2000 in werking getreden. Daarbij is artikel 30 van de Vw 2000 gewijzigd. De in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder b, en het tweede lid, van de Vw 2000, opgenomen gronden over het afwijzen van een asielaanvraag zijn vervallen, en de afwijzingsgronden zijn ook niet elders in de Vw 2000 opgenomen. Wel zijn nu in artikel 30a, eerste lid, a tot en met e, van de Vw 2000 gronden voor niet-ontvankelijkverklaring van een asielaanvraag opgenomen. Deze gronden zijn overgenomen uit artikel 33 van de Procedurerichtlijn (herschikking) 2013/32/EU (Pb 2013 L 180), en voorzien in de mogelijkheid asielaanvragen niet-ontvankelijk te verklaren, omdat al is voorzien in internationale bescherming in de zin van die richtlijn, of omdat internationale bescherming in Nederland niet nodig is.

Gelet op deze wijziging van de Vw 2000, is de Afdeling nu en anders dan voorheen van oordeel dat een vreemdeling moet kunnen procederen over de weigering om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen als hem al een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend. De vaste rechtspraak van de Afdeling over procesbelang over de band van het oude artikel 30, eerste lid, aanhef en

onder b, en het tweede lid, van de Vw 2000 is niet langer passend in de huidige Vw 2000.

Voor de Afdeling is redengevend dat uit de totstandkomingsgeschiedenis van het gewijzigde artikel 30a, eerste lid, van de Vw 2000 (Kamerstukken II 2014/2015, 34 088, nr. 3, blz. 9 en nr. 6 blz. 11) de nadrukkelijke wens van de wetgever blijkt om in de Vw 2000, uit oogpunt van efficiency en om onduidelijkheid over de implementatie van Unierecht te voorkomen, zoveel mogelijk aan te sluiten bij de systematiek van de Procedurerichtlijn. De Procedurerichtlijn biedt niet, buiten genoemd artikel 33 om, de mogelijkheid om asielaanvragen niet-ontvankelijk te verklaren of om andere redenen niet te behandelen, omdat een vreemdeling al rechtmatig verblijf heeft op gronden die geen verband houden met de behoefte aan internationale bescherming.

Door deze wijziging in de rechtspraak is de rechtbank achteraf gezien ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het beroep niet-ontvankelijk is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3582](https://ecli.nl/RVS:2018:3582)

JnB2018, 1106

MK ABRS, 29-10-2018, 201800799/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

BW 10:31 lid 4

ASIEL. Nareis. Bekrachtiging door shariarechtbank van een in Syrië gesloten religieus huwelijk geeft slechts een vermoeden van rechtsgeldigheid.

Verweerder kan derhalve in geval van twijfel over de inhoud van die bekrachtiging onderzoeken of daarmee het bestaan van een huwelijk is aangetoond.

Uit de hiervoor weergegeven passages uit het thematisch ambtsbericht leidt de Afdeling af dat een in Syrië gesloten religieus huwelijk dat is voltrokken of bekrachtigd door een shariarechtbank, in Syrië in beginsel rechtsgeldig is. Aangezien volgens het Thematisch ambtsbericht voor de Syrische autoriteiten de datum geldt die de shariarechtbank bepaalt als officiële huwelijksdatum, moet ingevolge artikel 10:31, eerste lid, van het BW in beginsel van de rechtsgeldigheid van het desbetreffende huwelijk vanaf die datum worden uitgegaan.

In de overgelegde - door Bureau Documenten authentiek bevonden - bekrachtiging van de shariarechtbank staat dat het huwelijk tussen de vreemdeling en de referent is voltrokken op 15 mei 2015. De staatssecretaris betoogt terecht dat die bekrachtiging krachtens artikel 10:31, vierde lid, van het BW slechts een vermoeden van rechtsgeldigheid geeft en dat hij derhalve in geval van twijfel over de inhoud van die bekrachtiging kan onderzoeken of daarmee het bestaan van een huwelijk is aangetoond. Gelet op de tegengeworpen ongerijmdheden betreffende de inhoud van de bekrachtiging van de shariarechtbank, waaronder de omstandigheid dat daarin tevens een andere huwelijksdatum dan 15 mei 2015 is vermeld, en de tegengeworpen tegenstrijdige verklaringen van de referent in de asielpcedure, heeft de staatssecretaris zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat hij niet van de inhoud van de overgelegde bekrachtiging van de shariarechtbank uitgaat en de vreemdeling en de

referent hun huwelijk niet aannemelijk hebben gemaakt. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de referent bepaalde verklaringen niet zou hebben gedaan of dat tegenstrijdigheden zijn te wijten aan een onjuiste vertaling van een tolk, aangezien dit niet kan worden afgeleid uit de verslagen van de gehoren van de referent of de daarop door hem gegeven correcties en aanvullingen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3515](#)

JnB2018, 1107

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 24-10-2018 (publ. 02-11-2018), NL17.6699

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Eiser heeft ter onderbouwing van haar asielaanvraag een rapport overgelegd van Stichting Gave. Stichting Gave heeft in haar rapport uitvoerig uiteengezet waarom volgens haar de verklaringen van eiseres over haar bekering geloofwaardig zijn. Zij is daarbij ook ingegaan op de motivering door verweerder van het bestreden besluit. Verweerder heeft in reactie op het rapport van Stichting Gave volstaan met de enkele stelling dat eiseres tegen over hem geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de bekering en het proces dat tot die bekering heeft geleid. Zoals ook volgt uit de Werkinstructie 2018/10 heeft verweerder daarmee de inhoud van het rapport van Stichting Gave niet zichtbaar meegewogen. Dat klemt te meer nu Stichting Gave in haar rapport niet enkel een eigen oordeel heeft gegeven over de geloofwaardigheid van het bekeringsproces van eiseres, maar ook argumenten heeft ingebracht tegen de motivering van het standpunt van verweerder in het bestreden dat hij de bekering niet geloofwaardig acht. Nu verweerder daarop inhoudelijk niet heeft gereageerd, heeft hij zijn conclusie dat het rapport van Stichting Gave hem niet tot een ander standpunt brengt, niet van een kenbare motivering voorzien.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13076](#)

[Naar inhoudsopgave](#)